

НЕОПОВЕЛ

АПТО. ЧУВААОУ 18
ИИ ЧЕБЕ. 1939. А

νου έβουλε την καλλιγραφίαν της ίδιας αύτης γής και τον ήλιου της την διαδύειαν και τών καρπών της την γλυκύτητα και τών άνθέων της τώ έρωμα και μαζί την άνην της άφρονίας και τώ αόσμη των μέτρων και την άκατάστατον ζώλην της δύναμιν. Αύτην που έντετυσε εις τούς άρχαίους τάς μαχημαίνους θεότητας, τών όστων τώ κάλλος δέν θά πάσχη να θημάδωγη τον κόσην και τώσ τραπεζικάς ήρωίδας, που δέν θά πάσχουν τώ πείθει των να έκκαθάριαν τών έλασιν και τών οικτων. Αύτην που ήτο τώ ζών πόρτυρον τών έγγυφώων μας προπόδιον, όσάκις θύναλόγουν τάς μαρτυρικάς άγίας και την 'Αειπάθειαν Μητέρα και την Ιστέριζον βροχοπαροδόσιν, γαλακτοποδόσιν, γλυκοφιλόσιν, δακρυποδόσιν... Αυτήν που είναι και εις την τραπεζωτέραν ζώλην της έκθάλωσιν τούσ ανώτερα τών θάικων παθών, τούσ ουγκεντροποιήν εις έαυτήν, τούσ άπραγίους και άπρακότους. Τέτοιαν, όσως έμάθηκε να την γνωρίζουσι τή μάκα, από τώ άκνω μας, όλοι όσοι, άλγος ή πολύ, δέν άνηκομεν εις νεωτέρας, την νεωτέραν, διά την άκριβείαν, άσκήνη γενεάν, και την γνωρίζουν άκόμη τώ λαϊκώτερά μας και στραμάτα, παντού όπου δέν έμνησε άκόμη ή κι άν έμνησε δέν έπρόφθασε πένταρας διά διαταρδίην και να χαλαρώσχη την παραδοσιακήν μας έλληνηκήν τέλει, αυτό που κοινώς όνομάζομε σύγγρον μάρφωσιν και σύγγρον άντιλήμην και πρόοδον και που δέν είναι παρ άπίστωσιν και ηθικισμόσ και άμεθεε χαριότιμο θεήτος από πρότυπα έτίμα, που και αυτά δέν είναι καθόλου πρότυπα, άφού δέν έχουν καμμίαν καθολικότητα και που σύγχυ, δέν είναι αυτά καθ' έαυτά ούτε άληθινά, ούτε γνήσια, άλλα φηλολογικά μάλλον και έπνευστικά, και φαντασιακά πλάσματα άπρωσθημάτων και διαστρεφών.

Η παραδοσιακή Έλληνίδα γυναίκα ύπάρχει και τόσα και άφθασι και βασιλεύει εις την Έλλάδα και εις την ζώλην μας και είναι αύτη ή υπαρέξ και ή βασιλεία της τώ άνεκτιμητόν μας έννοιών κερφάλωσιν και ή ένγύνησ της άδισταρακτων και άσφαλόσ Ιστορικάσ σταδιοδρομίασ τού Έλληνικού Έθνουσ. Η παραδοσιακή Έλληνίδα γυναίκα είναι μητέρα καρ' έξοχήν. Ο,τι δέν έφθέσσε να της δώσχη ή πόρφοισ και ή γνώσισ, τώ φέρεται εις τώ όμοσυνειδητόν της, έρχομένη εις τον κόσην, ός καλλιέργειαν αιδώνων, που μεταλλάσθη και έγινεν έντοκα. Ο έρωτισμός της είναι και αυτός ομιών και άγός, άπαράλλακτα όσως και τής Έλληνικής γής και τού Έλληνικού τούτου, τούσ ομιών και άγός, όστε να πεφελγηθή τώ δημοτικό μας τραγούδι ός Ιστορημένη έρωτισμού, ένθό έκείνο που τού λείπει και που λείπει

άποσης από την φύσιν μας είναι ό αιδωτισμός. Ο έρωτισμός της παραδοσιακής Έλληνίδας γυναίκασ είναι αιδωτισμός πειθαρχημένος και υποταγμένος εις τών ανώτατων της προπομιών, που είναι τώ παίδι. Η Έλληνίδα γυναίκα είναι και ός αύτογός άκόμη περισσότερο μητέρα και άειάφι. Τό ίδεός της έρωτισμός, όσος και άν έγινε και γίνεται άκόμη περισσότερο από σπουδαιότητα κίδηλη, από ομομιότητα, από υψόσιν και ψευδοερωτισμού, να έισαχθή και να νοθεύσχη τώ κοινωνικά και οικονομικά μας ήθη, είναι άντιθετόν προς την άληθινή φύσιν της. Τό ζήτημα τών φύλων, που τούσ άπορροφά την παραστρατημένη διανόσην της έποχής μας, δέν την ένδιέφερε ποτέ. Την άπογώζει πάντα ή φυλή. Άκόμη και εις αυτά τά άείδη εύτυχός και στείς και άφιλητικές, άσημαστα στραμάτα, όπου έγινεν άπώστειρα να έισαχθή και να καλλιέργηθή αυτό τώ νόδον και παρειακόσ έδος της έρωτισμένησ αύτογού, ή Έλληνίδα γυναίκα, όμα ερπέθη μόνη, ένωπιον τού έαυτού της, μακράν από τών πόνων της έστρηλώσασ διά την δίθειν στραμώτηα και όμοιοδομικώτηα της, θά αιδώσεται και θά ζή με τάς άντιλήμεις της παραδοσιακής και άν εις αυτά τά έίμα στραμάτα, όμειοδομικά τειροστέρα οικονομικά και πραγώδια, άν εις αυτά τά στραμάτα, τούς τελευταίους ίδιόσ των πόυς, όμειοδομικά με άκρίβωνος χαλαρότητα των οικονομικών όσων, άν οι υψοί διαδύωνται με εύκόλως που έκρηγήται και που προσβάλλει την Έλληνικήν περί γάμου και περί της Ιερότητος τών σκοπόν των άντιλήμην, αυτό, συγγούστα, άν όχι πάντως, συμείνει διαί εις τούς γάμους αυτούς ή γυναίκα δέν έβρίσκει την μονοδικήν άύπνοιαν της ζώης της, την άπόλυτον διηλαθή άφωσίαν εις τώ μητρικόν ίδεός.

Η παραδοσιακή Έλληνίδα γυναίκα είναι άλη μητρότης. Και ή μητρότης της είναι καθολική. Άνδύεται και άγκαλιάζει όχι τά πασιδιά που ή ίδια έγέννησεν, άλλα και τά έτίμα, διαί είναι παιδιά, ζώες που έχου άνέτην φιλοτρον και σπογγής και άγός. Όμοσ ή άγός της Έλληνίδας δέν είναι τραπεζότησ τυράη της άνδύωνος και άσως. Άλλά πειθαρχημένη, άσπρη και όταν πρήνη σκληρά, όσως είναι κάθε δημουσική άγός. Η Έλληνίδα δέν μεγαλώνει, άλλα άνασκαίνεται τά παιδιά της. Και ή διαφορά τών δύο έννοιών είναι τεραστία όσον είναι και σφής. Η Έλληνίδα δημουσική άφρώπους. Επεισ σκοπόσ και προπομιούσ εις τά δημουσικήσ της και γνωρίζεται να είναι άετητος τών προπομιών, που έθεσεν εις τά παιδιά της. Η

Έλληνίδα μητέρα είναι έστιας που φρουρεί μαζί με τώ άκόσμητον πηρ της έστιας και τώ πηρ της τής. Και ή έστια και ή τήη τώδύονται εις την σουβέσην της. Και ή έννοια της τής μέσασ της δέν είναι καθόλου ήθωρακή, άλλα καθολική, ή όλο που σύγχυ ή άειάφια και ή σπεινή της παρανού. Αν ή Έλληνική οικονομία διετηρήσε και διατηρή τών στερών Ιεραρχημένον χαρακτήρα της και άν ή Ιεραρχία της είναι περίοσ ύστερον άξιολογική πιασ παντού άλλω, τούτο είναι καθόλομα και άδλος της παραδοσιακής Έλληνίδας μητέρας. Ίθικόν της έπίσης καρπώμα είναι ή παραδειγματική δάληλεγγύλη και τώ πνεύμα της θωδία, που διακρίνει όσον και άλλω και εις τον κόσην την Έλληνικήν οικονομίαν, αυτόν τών άφώστου στερότητος έλληνηκών όσων.

Η παραδοσιακή Έλληνίδα μητέρα έζησε και ζή με την σφαιραν τού δένδρου, που γνωρίζεται καλά, πώς μόλις όμείνη ή μεγάλη του όμα, θά ξενυθή άδώνάληρον τώ κάλλος τού άκνωσ του, διά ν' άφεισθή εις την καρποφιλίαν. Και είναι άληθινός εις ή δύναμη της άστραργήσασ και της άσπώσασ, με την όσταν άφεισούται εις τών σκοπόν της αύτοσ. Ένα έπος, που εις την νεωτέραν μας Ιστορία δέν έβρίσκει άκόμη τών ποιητών του. Όλη ή Ιστορία τών Έλληνηκών οικονομιών είναι Ιστορία γυναικείων μορφών, πρò παντός. Ιστορία μητέρας, που έδρασκελάσαν ός Γολγοθάσ τά κερτάφια τών Εκκλησιών και καθέργασαν εις τήν οικοδομήσιν οικου και εις την δημουσικήν άφρώσων. Ίσως διά τού λόγον αυτού ή ζώη της Έλληνίδας μητέρας να Ιστέθη περισσότερο θλιπέρα, φτωχότερη εις χαράν από την ζώην τών γυναικών και τών μητέρας άλλων έννων. Διαί κάθε ζώη καθεργάσχη, κάθε ζώη που την ζή κανει ός άστορολήν, είναι από την φύσιν της άσοκόλη και άσπώστη και άκνωθής. Άλλά άν ή άληθινή χαρά είναι, όσως πρήται να είναι, όσως, κερτός νίκης και άν δέν νικήσ κα νεί, άν δέν πάλωσχη προηγούμενος, άν δέν μια τώση πάλωσιν, ή χαρά της ζώης της παραδοσιακής Έλληνίδας γυναικάσ δέν μπορεί παρ ά νεί είσαι άνωτέρος ποιοσ. Και άν άπάρχη, και άπάρχει βέβαια, σκοπός εις τών έρωτισμών της ήμέρας της Έλληνίδας μητέρας, τώ νόημα τού σκοπού αυτού δέν ήμπορεί να είναι άλλο, από τώ να τυμμή και άγισθή ό τύπος αυτούσ που περιγράφεται

φουμε, της μητέρας. Νά τυμμή και ν' άγισθή όχι διά να άποδυθή ή τραχύτης της υψόσ της, άλλα διά να έξερπή τώ ήποκόσ στωχέτων, που κυριεργεί και προπομιούσ αύτην την υψόσιν, και τούτο πάλιν όχι διά την δόξαν τών χθεσίων και τών όμειμένων μητέρας, άλλα διά να φωτισθή ό όπόμος τών μητέρας της αύποσιν.

Αι αυθήκα και αι άνέτηκα που περιτάκουν και μετασχηματίζου την ζώην, αύτη ή Ιστορική πορεία και άνοδος, ό έδος ό άετυχός, πύθωσ της τρούσιν, είναι περιώμενον να δηλώσιν εις τών μετασχηματισμών και τού τύπου της Έλληνίδας μητέρας, που άνδύεται και μάσ παρβόσασ αλ γενεά. Η πόρφωσι, έλας την στυγίην τούτ άνεγκάτα άλλωσ τε στωχέια της θ' άφωμοιούσ άδύωσιν, έλας ότου ή πνευματική μας ζώη άποκτιση πνήροτητα άστοτελάιασ και άστοτελάιασ, είναι φουσκόν να είναι συνηρημένη με την διεύθυνσιν έξων στωχέτων, έξων άντιλήμειών και έξων ήθών εις την ζώην μας. Έλας ότου έσπερασθών αυτοί οι κίνδυνοι, έλας ότου ή άστική μας ζώη, που τούσ έχει νοθευθή από έτίμα σπογγίμασ, έλασγαροβή και διατάσθη εις γνήσιασ έίδικας μας μορφάς, δέν έπιδέρχεται να γκαμωσεί από τά μέτρα και από την φύγην μας τών παραδοσιακών Έλληνηκών γυναικείων τύπων, που με τά έίδικά του ποιστικά συστικά θά διατάξομε την άφραν ή Έλληνίδα. Η άνέτησ, ή πόρφωσι, ή πρώδος δέν έχου, δέν έπιδέρχεται να κάσται από τά αστορικά, από τώ ν' αδέησιν ποιστικάσ μου τίποτε άλλο, από τώ ν' αδέησιν ποιστικάσ μου, να τούσιν έντωσώτερα τάς όρασίτητάσ των, να κάμουν με δυό λόγια σουβιδήτας τάς άπείκασ, τού ή παραδοσιακή Έλληνίδα μητέρα τάς έπείκασ οκτωμήκασ Ισασ από την πολυκαρπίαν, με κάποιαν δόσιν μαρολατρικής και βεσιδομιόσ όστωγής, εις τά βέθει τού όμοσυνειδητόσ της. Δι' ένε τέτοιο έργον, που σκοπόν και άποτέλεσμα θά έχη όχι πάλιν την αυτήρησιν, άλλα την δημουσικήν τελείωσιν τών κληρονομικών άπείκων τού Έθνουσ, όφείλει να σπρωκθή ό,τι ύπάρχει εις τών τούτων γνήσων εις πνευματικότητα της τέχνης, εις έπισημότητα. Ο έρωτισμός της Έλληνίδας Μητέρας πρέπει να πάρη την θέαν που τού άνηκει εις την κορυφήν τών έννοικών θεσιών. Ίσ' άποτέλει κορμόσιν εύάσθειασ και τής πρός την μητέρα, προς την γυναίκα, τηγήν και μητέρα της φύλης.

Είς όλα τα στάδια της δημοκρατίας...

Είς την ελευθερία εφθονά γ' ἵ-

ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΟΙ ΣΕΝΟΙ

ΠΑΣ ΒΑΛΕΤΟΥ

Είς την ελευθερία εφθονά γ' ἵ- τάλως τοῦ Μάχου δημοκρατίας...

ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΕΙΤΙΑ

Πρέπει να έχετε ως περιεχόμενον τοῦ...

1. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Είς την συνειδησαν τῶν ομιλοῦντων...

Ἡδυσήθημεν μέσῳ εἰς ἕνα τοιοῦτον...

1. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Είς την συνειδησαν τῶν ομιλοῦντων...

Ἡ ἔθνη Ὀργάνους Νεολα-

Είς τὴν οὐρανὸν ἐκείνην...

Ἡ Ε.Ο.Ν., ποιοτήτος εἰς τὴν ἐ-

Η ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΙΣ

Τὸ σφύριμα τοῦ ἔθους...

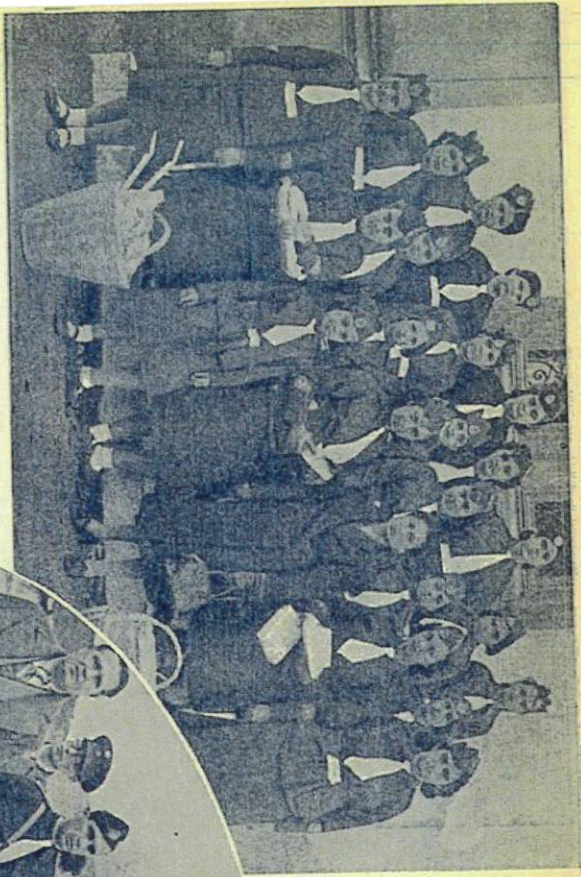

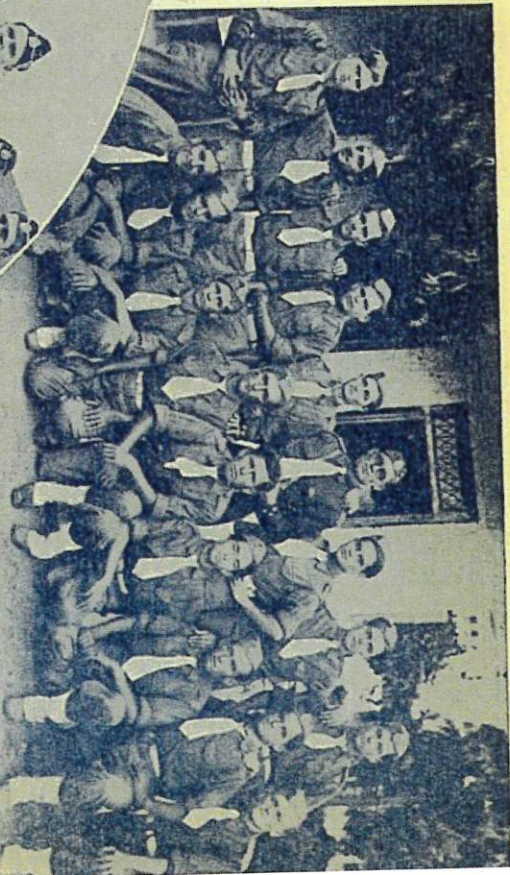
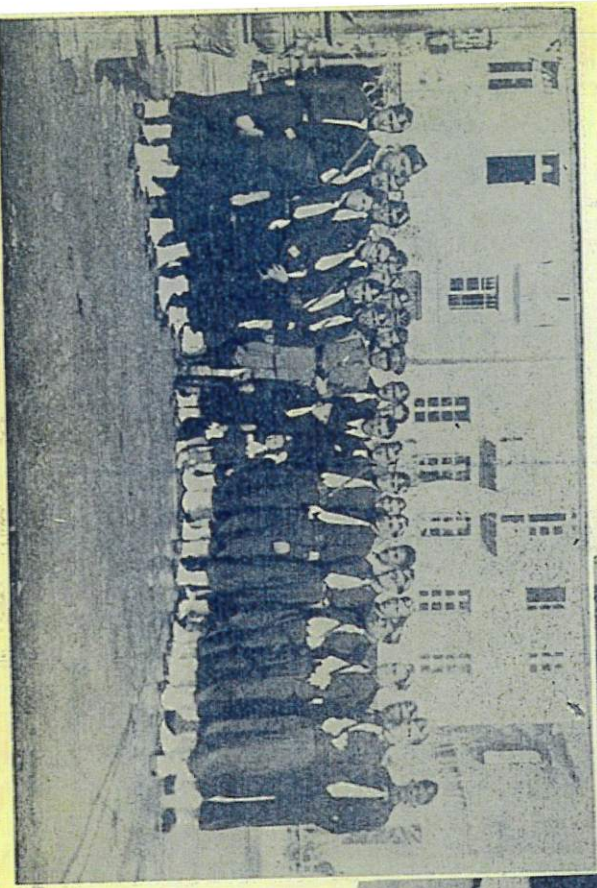

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
& ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ
ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

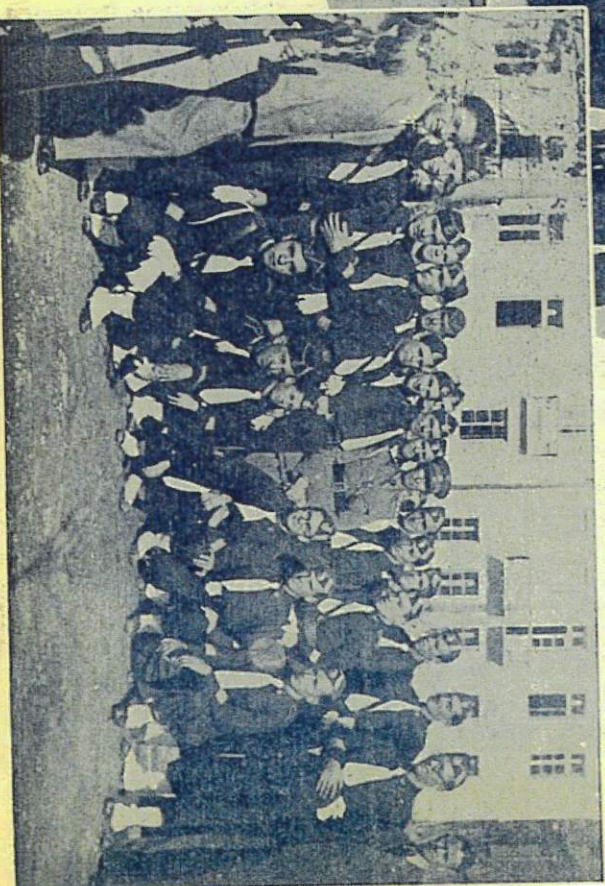
Φάραγγι τριών Στρατιών μετέδοτο νόσημα επί το Νεοοχημάτων δια νέας προποδίων/ διαφορ ορατός δεικνύει

Βαθινοί της Περσεπολις Διοικήσεως Αργολοκορινθίας και της φάραγγος Ναυπλίου

Έως τμήμα φάραγγος της 3ης φάραγγος Κομαρακίου και τόνος για έμβλημα

Βαθινοί και μέλη της φάραγγος Ναυπλίου κατά το διάστημα των δεικνύει

Ο Κόσμος της Έστιας κ. Αλέξ. Κομαράκιος με τα μέλη της Περσεπολις Διοικήσεως Αργολοκορινθίας

Αναστέλλει βίβλιν πο...

Τιποτα θεία είναι...

Καίτοι, μάλιστα, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

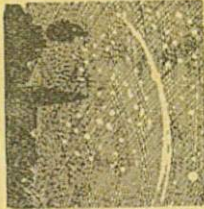
Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Ο δάττω, όμως, ο...

Το έρωσθέντιον... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

ΤΟ ΕΠΕΚΤΗΠΠΙΔΙΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΜΑΣ ΔΙΑΔΟΤΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΚΥΛΩΝ

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

Ο δάττω, όμως, ο... Είναι η λεγόμενη...

